

den første Udstrækning — i Kjøbskæberne kan det have Mindre at betyde — vil blive færre Udsalgssteder af disse Artikler, end der ellers vilde være blevet.

Det er oftere blevet udtalt, at det er ganske overraskende at see, hvorledes Brændeviinsproductionen og Brændeviinsdriften tiltager, men man lægger ikke Mærke til, at denne Artikel betragtes saagodtsom hørende til den daglige Føde. Den Mand, der paa Landet ikke vil give sine Folk daglig Brændeviin, bliver betragtet som den, der giver daarlig Kost (A. Hage: Nei! — Flere Stemmer: Jo, jo!). Ja, det ærede Medlem siger net, men uagtet hans store Erfaring og Kjendskab i mange Retninger, saa troer jeg dog i denne Henseende at have lige saa stor Erfaring. Det er Noget, som er almindelig bekjendt, og jeg tør sige, at det er meget saa Landboere, som have boet der i længere Tid, som ikke tildeels paa Grund heraf paa en Maade ere blevne nødte til at holde ulovlig Kro. Naar der er stillet en Mulkt i Udsigt af en saadan Størrelse, som findes i § 77, forekommer det mig rigtignok, at det er en overordentlig høi Straf, idet Mulkten kan løbe op til maaskee 1000 Rd., men det er dog visseelig en altsfor haard Straf for en Mand, hvis hele Forseelse har bestaaet deri, at han har overladt sin Nabo maaskee kun en Pøgel Brændeviin, der koster 5 a 6 Stilling. Det vil sees, at det ikke har været Hensigten med vort Forslag til § 77 at udslyde Confiurationsstraffen for Udskjænkning, som findes i § 78; Mindretallet har jo dog nu foreslaaet det; jeg troer heller ikke, at man skal have Noget derimod; jeg kan ikke svare for de andre Medlemmer, det behøves heller ikke, thi det vil Afstemningen vise. Jeg har rigtignok altid troet, at der burde være Forskjel mellem Straffen for Udsalg og Udskjænkning af Brændeviin, idet det Sidste forekommer mig at være langt farligere end det Første; jeg kan aldeles ikke see, at der kan være nogen Fare derved, at en Mand overlader sin Nabo nogle Gjenstande, som denne behøver, for Betaling; jeg synes, at det er aldeles uskyldigt, men at der er Mulkt forbunden dermed, naar man vil have det som Betsatningsgjenstand, det synes mig at

være temmelig klart; kun kan der være Tale om Størrelsen.

Hvad derimod Forslaget til § 78 angaaer, skal jeg, som sagt, ikke have Noget derimod, men jeg skal maaskee endog saa stemme derfor. Forslaget til § 77 maa jeg derimod meget anbefale det ærede Thing, i Særdeleshed efter Udsalbet af Afstemningerne over Forslagene til § 72.

Indenrigsministeren: Hvad de foreliggende Paragraffer angaaer, da har jeg til § 80 stillet det Forslag, at denne Paragraph skal udgaae, og til § 83, at denne Paragraphs 3die Stykke skal udgaae. Grunden til Forslaget om Udeladelsen af § 80 er den meget gode Grund, at de to Paragraffer, hvortil der ved denne Paragraph henvises, døde ved den sidste Forhandling; men de ærede Medlemmer, som havde efterstræbt disse Paragraffer, vare ikke opmærksomme paa, at de saa med det Samme ogsaa maatte slaae denne Paragraph ihjel: den maa nødvendigviis gaae ud.

Hvad angaaer det tredie Stykke i § 83, saa passer det heller ikke. Den første Deel deraf: „Naar Nogen med Overvrighedens Approbation mindelig retter for sig, skal dette, hvor der spørges om Straf for gjentagen Forseelse, have en Doms Virkning“, sluttede sig nemlig til den ene af de Paragraffer, som sidste Gang bleve forkastede; som Følge af, at denne første Deel ikke længere kan passe, kan heller ikke den anden Deel staae; den kan iøvrigt i ethvert Tilfælde ogsaa undværes, og det er saaledes nødvendigt, at hele 3die Stykke gaaer ud.

Hvad angaaer det Forslag, som er stillet af 15 Medlemmer, og som er tiltraadt af Udsvalgets Fleertal — jeg betragter Forslaget under Nr. 48 som aldeles bortfaldet, fordi det er usforeneligt med Forslaget under Nr. 47 og indeholdes ganske i sammes anden Deel, som iøvrigt er en uadskillelig Deel af Nr. 47 — saa maa jeg tilstaae, at den Begrundelse af samme, som vi hørte, og navnlig de Betragtninger, som bleve gjort gjældende om Huus-